

Malabarismes

Un relat de: [Lluís Pagès](#)

Assisteixo a un espectacle de malabarisme a la zona de productes frescos d'un supermercat. Bosses d'amanides en els prestatges de l'espai refrigerat, uns auriculars d'aquells que cobreixen ben bé les dues orelles, un típic cotxet per a nadons, un biberó, una dona i el que faltava pel duró, el bebè. Sis elements per enlairar-se consecutivament, mantenir-se allà per un instant, iniciar de nou la baixada i tornar a encetar la roda? Ben bé no, però quasi. Els cascs de música estan col·locats sobre el cap de la dona, la qual subjecta amb el braç esquerra la criatura que pren el biberó recolzat entre la boca del nen i el coll d'ella, mentre amb l'altra mà remena les bosses de "crudités" i controla el cotxet amb el seu peu dret. Un sol cervell que gestiona dos ulls, dues mans i dos peus per a què res surti de la zona de confort: que el cotxet no llisqui passadís enllà, travat amb la punta de la sabata; que el so dels auriculars es trobi dins d'un marge de volum acústic que permeti copsar si la criatura plora; l'angle del biberó no ha de ser ni molt agut ni molt obtús perquè no rellisqui i caigui a terra; el nadó, ben subjectat amb el braç esquerra, mentre el dret tria la barreja de verd que serà la base de l'amanida del vespre. Confesso que em trobo embadalit davant l'espectacle de sincronització entre parts tan diferents, del tot entregat a l'exhibició de la "dona orquestra" que m'ofereix l'atzar de la vida.

Si he tingut la dissort de no veure l'inici del número acrobàtic, sí que he gaudit de l'acabament del mateix. Un final inoblidable, no cal dir-ho, que tornar tots els elements des d'aquest estat metaestable al repòs original requereix l'esforç suplementari de plegar cada cosa al seu lloc mentre la resta d'objectes segueixen ballant-la suspesos en l'aire. I així va ser, que la dona es dirigí decidida cap a les caixes enregistradores disposada a pagar la compra. Com que no va haver de fer cua, anà per feina: diposità l'enciam al cotxet i el biberó i el nen sobre la cinta transportadora, els quals van ser convenientment escanejats gràcies als codis de barres que, respectivament, encara eren visibles al pijama i sobre la superfície del recipient, per ficar-los a continuació en una bossa de plàstic i aquesta a la xarxa de mals endreços del cotxet. Tot s'esdevingué tan de pressa, que ni la caixera, de tant passar béns de consum per davant del lector com un autòmat, s'adonà que tenia entre mans uns ésser viu, adormit profundament per més que el remenessin. La mare empenyé l'andròmina i sortí rabent de l'establiment davant la impassibilitat de la resta de presents a l'acte. Ningú va dir res malgrat l'errada de la senyora, que vaig mirar a dreta i a esquerra per si un crit d'alarma despertava la protagonista del malentès i corregia la situació. Val a dir que era quasi impossible que la gent denunciés l'acte d'imprudència maternal que acabava de succeir: la gran majoria tenia la mirada del tot absorbida per la pantalleta del mòbil, i la ridícula minoria restant badava repassant la llista de la compra. Jo vaig quedar-me quiet com un estaquirot, i no només per haver quedat captivat, glaçat i corprès pel surrealista aterratge forçós dels objectes del joc malabar. Després del prodigi del que havia estat testimoni casual, mai de la vida interrompria un fil musical que és escoltat per una dama tan insigne, capaç de les més grans proeses jugant amb les lleis de la física, sota cap concepte se la pot destorbar!

Lluís Pagès